

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. 8. 2021 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Št'astného a soudců JUDr. Vladimíry Hájkové a Mgr. Ondřeje Vítů v trestní věci **obžalované** [redacted], **rozené** [redacted], **narozené** [redacted] ve [redacted], trvale bytem [redacted], pro přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, o jejím odvolání a odvolání poškozených [redacted], [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6T 141/2020 – 409,

takto:

K odvolání obžalované se podle § 259 odst. 2 tr. řádu doplňuje chybějící výrok, kdy

podle § 229 odst. 2 tr. řádu se **poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ 41197518, Regionální pobočka Plzeň, pobočka pro Jihočeský, Karlovarský a Plzeňský kraj, Žižkova 22, České Budějovice, **se zbytkem uplatněného, avšak nepřiznaného nároku na náhradu škody, odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odvolání poškozených [redacted], [redacted] a [redacted] se podle § 256 tr. řádu **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto tak, že obžalovaná byla uznána vinnou přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, když obžalovaná se uvedeného jednání dopustila tím, že

dne 30. dubna 2020 v době kolem 17.24 hod. v katastru obce Břehov jako řidička osobního automobilu tov. zn. Opel Astra, registrační značky [redacted], při jízdě po silnici II. třídy č. 145 ve směru od obce Břehov na Němčice, v prostoru km 85,951 při projíždění

mírné pravotočivé zatáčky, v rozporu s ustanovením § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, se plně nevěnovala řízení vozidla a přejela do protisměrného jízdního pruhu, kde se čelně střetla s protijedoucím osobním automobilem tov. zn. BMW X1, registrační značky [REDAKCE], řízeným [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jedoucí po silnici II. třídy č. 145 ve směru od obce Němčice na Břebor, přičemž v důsledku střetu vozidel utrpěla spolujezdkyně na pravém zadním sedadle osobního automobilu tov. zn. Opel Astra, nezletilá [REDAKCE], nar. [REDAKCE], polytrauma, tedy poranění více pro život důležitých orgánů, kterému téhož dne podlehl, spolujezdkyně na levém zadním sedadle vozidla osobního automobilu tov. zn. Opel Astra, nezletilá [REDAKCE], nar. [REDAKCE], polytrauma, poranění tenkého střeva, poranění břišní aorty, pneumotorax, kontuzi pravé plíce, zlomeninu krčního a hrudních obratlů, epidurální hematom, zlomeninu levé horní končetiny a traumatickou amputaci posledních článků třetího a čtvrtého prstu levé horní končetiny, když takové zranění si vyžádalo následnou dobu léčeni do současné doby a řidička osobního automobilu tov. zn. BMW X1, [REDAKCE], nar. [REDAKCE], úrazové proděravění tenké klíčky stěvní, zlomeninu páteře a až desátého žebra vpravo, pohmoždění pravé plíce, krvácení do měkkých plen mozkových a tržnou ránu pravého kolene s předpokládanou dobou léčeni kolem 6-8 týdnů, když s tímto zraněním byla hospitalizována v Nemocnici České Budějovice a.s. od 30. 4. 2020 do 20. 5. 2020,

tedy

jinému z nedbalosti způsobila smrt, protože porušila důležitou povinnost, uloženou jí podle zákona,
jinému z nedbalosti způsobila těžkou újmu na zdraví, protože porušila důležitou povinnost, uloženou jí podle zákona,

čímž spáchala

přčin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku,
přčin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku.

2. Za toto jednání byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 a půl roku. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel v trvání 4 let. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti obžalované dle § 228 odst. 1 tr. řádu zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku ve výši 580 933 Kč. Dále okresní soud rozhodl podle § 229 odst. 1 tr. řádu, kdy poškozené, a to [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání jednak ze strany obžalované a dále pak poškozených. Obžalovaná ve svém odvolání uvedla, že odvolání směřuje proti celému výroku o vině a všem výrokům o trestech uložených obžalované [REDAKCE]. Dle jejího názoru není a nemůže být jednání obžalované kvalifikováno jako trestný čin, a to konkrétně přčin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přčin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť nebyly naplněny všechny znaky skutkových podstat uvedených trestných činů, a to konkrétně subjektivní stránka – zavinění – nedbalost. Obžalovaná předmětný den neporušila žádná ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, když naopak bylo jednoznačně zjištěno, že obžalovaná nepřekročila nejvyšší povolenou rychlost, přizpůsobila rychlost a jízdu povětrnostním podmínkám daného dne, kdy silnice byly suché, nepršelo, výrazně nefoukalo a viditelnost byla dobrá. Celá osádka vozu byla připoutána bezpečnostními pásy, když navíc nezletilé dcery byly usazeny na podsedácích. Nebylo jakýmkoli způsobem prokázáno, že by se obžalovaná nevěnovala řízení, naopak při zkoumání mobilního telefonu obžalované nebylo policejním orgánem zjištěno, že by obžalovaná s mobilním telefonem v předmětnou dobu jakkoli manipulovala. Nebylo ani prokázáno, že by se obžalovaná jakkoli jinak nevěnovala řízení. Technický stav vozidla byl naprosto v pořádku a byl způsobitelný k provozu na pozemních komunikacích. Obžalovaná cestu s nezletilými dětmi nepodnikala v neobvyklou či pozdní hodinu, kdy by mohla hrát roli např. únava. Nikdy se obžalované neudělalo jako řidičce nevolno, natož, aby ztratila vědomí, tudíž ani tuto skutečnost nemohla obžalovaná předvídat či předpokládat. Zdravotní stav obžalované do předmětné dopravní nehody nenasvědčoval ničemu, co by mohlo omezit či ohrozit bezpečnost silničního provozu, obžalovaná

byla do osudného dne zcela zdravou, což soudu prvního stupně doložila v rámci svého návrhu na předběžné projednání obžaloby ze dne 27. 10. 2020 výpisem ze zdravotní dokumentace.

4. Obžalovaná byla koncem léta 2020 svou praktickou lékařkou odeslána na vyšetření do kardiologické ambulance a současně do aritmologické ambulance, kde byla mimo jiné poprvé vyšetřena s podezřením na prodělání synkopy. Synkopa je definována jako náhlá, krátkodobá ztráta vědomí, vedoucí obvykle k pádu. Synkopa vzniká důsledkem snížení prokrvení mozku v oblasti kontrolující stav vědomí. Z toho vyplývá, že jakákoli porucha celkového prokrvení mozku může vést ke krátkodobé ztrátě vědomí, viz připojená zpráva a vysvětlení [redacted] a primáře [redacted]. Obžalovaná minimálně do předmětného dne dopravní nehody, tj. do 30. 4. 2020 nevěděla a ani vědět nemohla, že trpí jakýmkoli onemocněním, které ji může činit nezpůsobilou řídit motorová vozidla. Soud prvního stupně ve svém odůvodnění rozsudku připustil, že důvod, proč se obžalovaná v danou chvíli plně nevěnovala řízení motorového vozidla, nebyl zjištěn. Soud prvního stupně ale nedisponuje jediným důkazem, na jehož základě by byla jednoznačně a bez sebemenších pochybností prokázána vina obžalované. Nevěnování se řízení je založeno na pouhé domněnce soudu, která není podložena ani listinnými důkazy, ani svědeckými výpověďmi. Soud tak porušil jednu z nejzákladnějších zásad trestního řízení, kterou je zásada in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch). Soud pak konstatoval ve svém odůvodnění, že neuvěřil tvrzení obžalované o náhlé zdravotní indispozici, když v rámci ústního odůvodnění rozsudku uvedl, že kdyby se obžalované skutečně udělalo natolik špatně, tak měla jistě dostatek času zastavit. K výroku o povinnosti k náhradě škody pro Všeobecnou zdravotní pojišťovnu pak uvádí obžalovaná, že pojišťovna měla stejně jako ostatní poškození se možnost obrátit na Generali Českou pojišťovnu, a. s. a tento svůj nárok na úhradu majetkové škody uplatnit již před samotným hlavním líčením tak, jak je zcela obvyklé. Nutno podotknout, že tento nárok má být vždy primárně kompenzován ze zákonného pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. Závěrem je navrhopováno, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, a to ve výrocích o vině a trestu a znovu sám rozhodl tak, že se obžalovaná zproští uje obžaloby v plném rozsahu.
5. V rámci podaného odvolání pak byly podány návrhy, a to výslech [redacted], primáře [redacted] a vypracování znaleckého posudku na zdravotní stav obžalované před dopravní nehodou a po dopravní nehodě se zaměřením na prodělanou synkopu (necht' soud ustanoví znalce v daném oboru).
6. Poškození [redacted] a [redacted] podali prostřednictvím zmocněnkyně odvolání, a to do výroku soudu prvního stupně, který rozhodl o jejich nároku dle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu. Dle jejich názoru pro takovýto postup nebyly splněny zákonné podmínky. Soud uzavřel, že je 1) nutné provést dodatečné dokazování k tomu, že poškození již částečně náhradu obdrželi z titulu pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, 2) provést dodatečné dokazování - vyčíslení nemajetkové újmy výsledkem všech poškozených, s čímž poškození nesouhlasí. Rozhodování pojišťovny o výplatě pojistného plnění není v dané věci právně relevantní a soud rozhodující v adhezním řízení jím není nikterak vázán. Poškození pak důvodně očekávali, že to bude právě soud prvního stupně, který s konečnou platností a závazností rozhodne o nároku poškozených. Je odkazováno na rozhodnutí Ústavního soudu, jeho relevantní judikaturu, kdy má trestní soud v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého rozhodnutí se stejnou péčí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě škody ve věcech občanskoprávních. V rámci rozhodování o náhradě škody musí tudíž trestní soud vzít v úvahu všechna ustanovení občanskoprávních předpisů o odpovědnosti za škodu, včetně tzv. moderačních ustanovení. K situaci, kdy by bylo potřeba provádět dokazování nad rámec potřeb trestního stíhání v daném případě nedošlo. Ve spise byly řádně shromážděny veškeré dokumenty a podklady, tzn. rodné listy, potvrzení od lékaře, fotografie, úmrtní list zemřelé apod., z nichž lze

spolehlivě dovést jasný a jistý závěr odůvodněnosti nároku poškozených jakožto nejbližších rodině zemřelé, a to i bez nutnosti výsledku všech poškozených, ze kterých by stejně nové informace nevzešly a kteří nad to vše soudu sdělili v dopisech adresovaných a doručených soudu. Poškozenými byl řádně a včas uplatněn jejich nárok na náhradu způsobené újmy. Ani skutečnost, že pojišťovna obžalované vyplatila pojistné plnění toliko v částečné výši, nebránila tomu, aby soud prvního stupně otázku nároku poškozených bez doplnění dokazování posoudil. Rovněž pak odůvodnění rozsudku týkající se nároku poškozených a náhradu nemajetkové újmy je naprosto nedostatečné a nepřezkoumatelné. Závěrem je navrhováno, aby krajský soud ve výroku o náhradě škody týkající se poškozených [redacted], [redacted] a [redacted] napadený rozsudek zrušil a ve věci znovu rozhodl o uplatněném nároku poškozených.

7. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.
8. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.
9. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
10. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal rovněž řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
11. Krajský soud obdržel mimo jiné i vyjádření obžalované, ve kterém ve stručnosti uvedla, že výrok o povinnosti k náhradě újmy je v plném rozsahu závazný pouze pro obžalovanou jako pojištěného a nikoli již pro pojistitele, který nemá v adhezním řízení zákonem zakotvené žádné procesní postavení a nemá tak procesní prostředky, jak toto řízení ovlivnit. Laicky řečeno, není možné ukládat povinnost obžalované k náhradě škody a nemajetkové újmy s myšlenkou, že uvedené stejně zaplatí pojišťovna, která na to má neomezené množství finančních prostředků. Dále je odkazováno na rozhodovací ustálenou soudní praxi, rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 25 Cdo 3111/2018, dále rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3456/15. Dále je uváděno, že soud při svém rozhodování nesmí hodnotit okolnosti pouze na straně poškozených, ale i na straně obžalované. Při určení výše náhrady za duševní útrapy je tato výše snižována zejména tím, že se obžalovaná poškozeným omluvila, byla potrestána správním postihem či trestním odsouzením, projev ke škodní události samotné obžalované – projevení lítosti, bezodkladné oznámení škodní události pojišťovně apod., dopad události do duševní sféry samotné obžalované, forma a míra zavinění obžalované a majetkové poměry obžalované. V tomto ohledu je odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu 4 Tdo 1402/2015, 25 Cdo 894/2018. Dle obžalované pak podle posledně citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu je uzavřeno, že za základní částku k náhradě, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob - manžel, rodiče, děti – dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců národního hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Dle obžalované pak průměrná hrubá měsíční nominální mzda za celý rok činila 29 365 Kč, kdy dvacetinásobek činí 587 300 Kč. V tomto směru je uváděno, že poškozenému [redacted] – otci zemřelé – je dokonce o cca 212 700 Kč vyplaceno více, než vyplývá z ustálené a sjednocující soudní praxe. I přes skutečnost, že dle ustálené soudní praxe má být nemajetková újma v podobě duševních útrap vyplácena zejména manželovi, manželce,

rodičům či dítěti, tak pojišťovna vyplatila nemajetkovou újmu babičce po zemřelé [redacted], paní [redacted] a to v částce 300 000 Kč, dále pak strýci panu [redacted] ve výši 50 000 Kč a družce otce, paní [redacted] ve výši 50 000 Kč. Dle vyjádření je zcela zřejmé, že došlo ze strany pojišťovny k uhrazení ve zcela odpovídající výši, tedy došlo k uspokojení nároků v nadstandardní výši. Dále jsou rozebírány majetkové poměry obžalované a závěrem je navrhováno zamítnutí odvolání poškozených.

12. Dále měl krajský soud k dispozici aktualizovaný opis rejstříku trestů, který nevykazuje žádné záznamy stran obžalované.
13. V první řadě se krajský soud ztotožňuje s okresním soudem v tom smyslu, že nebylo namístě provádět další dokazování a proto navržené důkazy jako nadbytečné zamítl. Krajský soud má za to, že na základě provedených důkazů bylo možné zjistit skutkový stav a ve věci rozhodnout. Pokud jde o navrhované důkazy, které byly učiněny v písemné podobě, pak výslech svědkyně [redacted], která podala zprávu, jak je definována synkopa, by v podstatě nepřinesl nic nového než to, co je uvedeno v jejím vyjádření, které bylo připojeno k podanému odvolání. Výslech svědka primáře [redacted] je shledáván jako nadbytečný, neboť tento rovněž popsal, co synkopa je a jaké jsou zejména její příčiny. Rovněž [redacted], který vyšetřoval obžalovanou, by do věci nepřinesl nic nového, neboť ambulantní zpráva z 8. 2. 2021 je obsahem podaného odvolání. Na základě shora uvedeného pak ani vypracování znaleckého posudku není v této věci účelné a rovněž s ohledem na rychlost řízení i procesní ekonomii dospěl krajský soud ke stejným závěrům jako soud okresní a navrhované důkazy vyhodnotil jako nadbytečné. Okresní soud při hlavním líčení provedl řádnou procesní formou všechny potřebné důkazy při respektování práv procesních stran. Jejich obsah podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, kdy na toto stačí odkázat. Důkazy pak hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu způsobem vyhovujícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a v zásadě proto dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním. Tato i správně právně kvalifikoval.
14. K odvolacím námitkám obžalované uvádí krajský soud ve stručnosti následující: Pokud je obžalovanou namítáno, že se tato nemohla dopustit jednání, které jí bylo kladeno za vinu a skutek, který je popsán v rozsudku nemůže být kvalifikován jako trestný čin, tedy konkrétně přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť nebyly naplněny všechny znaky skutkových podstat uvedených trestných činů, a to konkrétně subjektivní stránky – zavinění – nedbalost, tak s tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Naopak okresní soud zdůvodnil, proč neuvěřil obhajobě obžalované a rozhodl o její vině. Okresní soud uzavřel, že obžalovaná vjela do protisměru, kde narazila do protijedoucího vozidla BMW. Dospěl pak k závěru, že na základě provedeného dokazování se obžalovaná [redacted] jako řidička motorového vozidla nevěnovala plně řízení vozidla a z nezjištěných příčin přejela do protisměru a tím zavinila střet s protijedoucím vozidlem. V příčinné souvislosti s tímto střetem pak došlo ke zranění všech cestujících, přičemž zranění nezletilé [redacted] byla smrtelná. V tomto směru i krajský soud uvádí, že důvod, proč obžalovaná přejela do protisměru, zjištěn nebyl. Obžalovaná oproti přípravnému řízení pozměnila výpověď, kdy v rámci přípravného řízení uváděla, že nepožila před jízdou alkohol ani jiné návykové látky, že neužívala žádné léky před dopravní nehodou, cítila se zdravotně v pořádku, jenom trochu unavená. Nikdy v minulosti jí nebylo při řízení špatně, neměla mikrosnánky. Dcery se dívaly do mobilů, pouštěly si písničky a povídaly si. Na dcery se neotáčela, ona sama v době nehody nepoužívala mobilní telefon. Myslí si, že dopravní nehodu zavinila ona. Při hlavním líčení pak upravila svou výpověď v tom smyslu, že jediné, co si z cesty vybavuje, je, že si dcery povídaly, pak si už jen matně pamatuje, že se jí udělalo špatně, měla mžitky před očima a celkovou slabost. V tomto směru je zcela evidentní, že při prvotním výslechu byla obžalovaná orientovaná, věděla podstatné skutečnosti ohledně jízdy i stavu vozovky a zejména řádně uváděla, že byla zdráva a nebrala žádné léky a nebyla ve stavu nemocných. Je tedy otázkou, z jakého důvodu přejela do

protisměru, nicméně těch příčin mohlo být více. V tomto směru nelze okresnímu soudu činit výtky, že uzavřel, že se nevěnovala plně řízení motorového vozidla a porušila tak důležitou povinnost uloženou jí podle zákona, neboť povinnost plně se věnovat řízení motorového vozidla a sledovat dopravní situaci, jet s vozidlem při pravém okraji vozovky, jsou důležité povinnosti uložené zákonem pro zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Rovněž nebylo zjištěno, že by příčinou dopravní nehody byl technický stav vozidla, což bylo vyloučeno znaleckým posudkem. Pokud je při hlavním líčení a dále namítána tzv. synkopa, tedy náhlá, krátkodobá ztráta vědomí, tomuto nic nenasvědčovalo a ani v současné době nenasvědčuje. Jak bylo zjištěno a správně konstatováno okresním soudem, do doby dopravní nehody žádné takové problémy nikdy neměla, cítila se zdráva a po nehodě u ní nebyly zjištěny zdravotní potíže, které by vylučovaly její schopnost řízení motorového vozidla. Rovněž ze zpráv, které byly obsahem odvolání, je zjišťováno, že vyšetření Nemocnice v Českých Budějovicích a.s. bylo provedeno 8. 2. 2021, tedy téměř rok po dopravní nehodě. V dalších vyjádřeních, a to [REDAKCE] a primáře [REDAKCE], je uváděno, že takovýto stav může nastat souhrou různých vnějších faktorů, ke kterým patří stres, ať už silné intenzity, trvajících krátkodobě či stres trvajících chronicky dlouho, který zatěžuje organismus. Takový jedinec pak po jisté době nemusí v určité chvíli tento stres zvládat a je spuštěn zcela mimo vůli mechanismus krátkého vypnutí vědomí jako ochrana. V tomto směru je pak evidentní, že obžalovaná byla účastnicí dopravní nehody, resp. byla uznána vinnou za dopravní nehodu způsobenou dne 30. 4. 2020, kdy tato dopravní nehoda a následné léčení, které u obžalované probíhalo, včetně jejích duševních útrap, mohly být právě tou příčinou, kdy v únoru 2021, tedy rok po dopravní nehodě, byly zjištěny při vyšetření v Nemocnici v Českých Budějovicích jisté náznaky – mdloba - synkopa a zhroucení – kolaps. Tato dopravní nehoda, při které zemřela dcera obžalované, pak mohla zapříčinit i následný duševní stav po dopravní nehodě. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud uzavřel, stejně jako okresní soud, že tvrzení obžalované o náhlé indispozici – synkopy nebylo prokázáno a nic nenasvědčuje tomu, že by v době, kdy se stala dopravní nehoda, byla obžalovaná tímto náhlým výpadkem vědomí postížena. Dalším podpurným důkazem v této věci, že obžalovaná se dopustila předmětného jednání, je i fotografická dokumentace založená ve spise, kde na č. l. 96 je stopa č. 3, která je uvedena jako brzdová stopa a jedná se o brzdovou stopu vozidla Opel Astra. Je zcela evidentní, že obžalovaná reagovala, a to tak, že se snažila střetu zabránit sešlápnutím brzdového pedálu, a rovněž se tato stopa stáčí směrem doprava, je tedy i zřejmá snaha se střetu vyhnout. Na základě těchto skutečností pak i krajský soud dospěl k závěru, že obžalovaná se dopustila jednání, které jí bylo kladeno za vinu, a jak správně kvalifikoval i okresní soud, tak obžalovaná spáchala přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, když při této dopravní nehodě došlo ke zranění jejích spolucestujících nezletilých dcer, přičemž u nezletilé [REDAKCE] se jednalo o zranění smrtelné a u nezletilé [REDAKCE] o vážná zranění, ke zranění pak došlo i u řidičky protijedoucího vozidla [REDAKCE]. Rovněž pak svým jednáním obžalovaná naplnila i skutkovou podstatu přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

15. Ohledně uloženého trestu pak krajský soud uvádí, že v tomto směru nelze činit výtky okresnímu soudu, kdy okresní soud uložil trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu. Okresní soud správně zohlednil dosavadní bezúhonnost obžalované i to, že dopravní nehoda nebyla způsobena hrubým porušením dopravních předpisů, jako je například rychlá bezohledná jízda, jízda pod vlivem alkoholu, riskantní předjíždění atd. S ohledem na tragické následky dopravní nehody se jeví trest odnětí svobody uložený v délce 18 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu 2,5 roku jako trest spíše mírný, stejně tak jako trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uložený v délce 4 roky.
16. Pokud bylo rozhodnuto o odvolání poškozených podle § 256 tr. řádu, bylo tak učiněno z následujících důvodů. V prvé řadě je nutno uvést, že pojišťovna Generali plnila poškozeným, a to ještě před vyhlášením rozsudku u okresního soudu, kdy, jak bylo zjištěno ze zprávy Generali pojišťovny, tak poškozenému [REDAKCE], otcí zemřelé, byla vyplacena

částka 800 000 Kč, kdy tento požadoval částku celkem 1 000 000 Kč. [REDAKCE], babičce zemřelé, bylo ze strany pojišťovny vyplaceno celkem 300 000 Kč, kdy tato požadovala celkem 800 000 Kč. Poškozené [REDAKCE], družce otce zemřelé, bylo ze strany pojišťovny vyplaceno 50 000 Kč, když tato požadovala celkem 800 000 Kč, a [REDAKCE], strýci zemřelé, bylo vyplaceno ze strany pojišťovny 50 000 Kč, když tento požadoval 700 000 Kč. Celkem tak pojišťovna plnila z pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem motorového vozidla 1 268 880 Kč, když toto vyčíslení zahrnuje i náklady právního zastoupení pozůstalých [REDAKCE].

17. Krajský soud při rozhodování o výši této nemajetkové újmy pak vychází z rozsudku Nejvyššího soudu ČR vydaného pod sp. zn. 7 Tdo 1485/2019, kdy je stanovena základní částka oprávněné náhrady náležející nejbližším pozůstalým dvacetinásobkem průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného, tedy částka v daném případě po zaokrouhlení cca 680 000 Kč. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí poukazuje na účelné navázání automatické valorizace náhrad na ukazatele průměrné hrubé měsíční nominální mzdy zaměstnanců, obdobně jako jsou tyto ukazatele užívány při aplikaci metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Posledně uvedená částka je východiskem pro určení výše oprávněného odškodnění pozůstalých po zemřelé nezletilé.
18. Dále je uvedeno, že nebylo shledáno nic, co by svědčilo pro to, že přiznání nároku nemajetkové újmy poškozeným by pro obžalovanou mělo být po majetkové stránce likvidační, neboť není shledáváno žádných skutečností, které by opravňovaly aplikaci postupu § 10 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
19. Ohledně poškozených [REDAKCE] – babičky, [REDAKCE] – strýce a [REDAKCE] – družky otce zemřelé stejně jako okresní soud dospěl i krajský soud k závěru, že v daném případě by bylo nutné provést další podrobné dokazování, zejména pak výslechem rodinných příslušníků ohledně soužití rodiny, případně výslechem sousedů a dalších osob, doložení dalších okolností, které by opravňovaly přiznání požadované výše náhrady nemajetkové újmy. V tomto směru pak nepostačí pouze doložit fotografie, případně rodné listy, a požadovanou částku, ale je nutné velmi podrobně doložit, jaké vztahy v rodině panovaly, a zda tyto okolnosti, zejména pak ohledně družky, případně strýce zemřelé nezletilé, by opravňovaly přiznání takovýchto nároků. Ohledně babičky [REDAKCE] pak pojišťovna plnila ve výši 300 000 Kč, což odpovídá zhruba 50 % základní výše, tedy dvacetinásobku průměrné hrubé mzdy roku předcházejícího, což v daném případě činí částku 682 500 Kč, když průměrná mzda Českého statistického úřadu pro rok 2019 činila 34 125 Kč.
20. Krajský soud pak zvažoval přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy v plné výši u otce zemřelé [REDAKCE]. V první řadě krajský soud musí uvést tu skutečnost, že dvacetinásobek průměrné hrubé mzdy, tedy základní částka, tak jak uvedl ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud, v daném případě činí zhruba 680 000 Kč, když pojišťovna poškozenému plnila ve výši 800 000 Kč, tedy o 120 000 Kč více, než činí základní částka dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. V této souvislosti je pak možné i navýšení této částky, nicméně musí být řádně a pečlivě doloženo a zdůvodněno, proč by mělo dojít ke zvýšení této základní částky. V rámci uplatněného nároku, ani v rámci podaného odvolání, se žádné takovéto zdůvodnění navýšení částky neuvádí. I přesto musí krajský soud konstatovat, že daná věc je věcí specifickou. Je zřejmé, že obžalovaná je rovněž osobou blízkou, zemřelá byla její dcerou. Primárně by mělo být rozhodováno tak, že veškerá způsobená škoda by měla jít za obžalovanou, a tato by jí měla hradit. Jak shora uvedeno, jedná se o velmi úzké rodinné prostředí, kdy na jedné straně je otec nezletilý jakožto poškozený, který požaduje náhradu nemajetkové újmy, a na straně druhé obžalovaná, která způsobila dopravní nehodu. V tomto kontextu pak i krajský soud zohlednil tu skutečnost, že obžalovaná je matkou

nezletilé, i jí samé byla způsobena újma, a to je doloženo i lékařskými zprávami, kdy se dlouhodobě léčila, a tato událost bude mít negativní vliv i na její další život, zejména pak po psychické stránce. Na základě těchto skutečností pak dospěl krajský soud k závěru, že odvolání i tohoto poškozeného je třeba zamítnout, a to podle § 256 tr. řádu.

21. Pokud pak krajský soud zasáhl do předmětného rozsudku, stalo se tak proto, že okresní soud správně podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznal Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR nárok ve výši 580 933 Kč, když tento nárok pojišťovna řádně a včas doložila. Z č. l. 317 spisu a dále pak z protokolu o hlavním líčení, kde byla i přítomna zástupkyně VZP ČR, vyplývá, že tato mimo jistinu, tedy částku 580 933 Kč požadovala úrok z prodlení jdoucí ode dne právní moci rozsudku, a to ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroku z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky. V tomto směru pak okresní soud rozhodl pouze o jistině, ohledně úroku nerozhodl. Vzhledem k této skutečnosti krajský soud doplňujícím výrokem ve smyslu § 259 odst. 2 tr. řádu doplnil chybějící výrok ohledně úroků z prodlení, tak jak je požadovala Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, kdy podle § 229 odst. 2 tr. řádu tuto poškozenou odkázal se zbytkem uplatněného, avšak nepřiznaného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
22. Na základě shora uvedeného bylo rozhodnuto tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

České Budějovice dne 3. 8. 2021

JUDr. Jiří Št'astný, v. r.
předseda senátu